

Mint a forgószél

Egy hideg téli éjszakán az állatkert csendes, melegvizes medencéjében kis víziló született. Sokáig nem volt hajlandó a mamája mellől ellépni. Mindig szorosan az oldalához simulva járt-kelt. Mintha össze lettek volna nőve. Félénksége miatt elnevezték Nyuszinak. Tavasz beköszöntével már hallgatott a nevére. Szép lassan hozzászokott a látogatókhoz, olyannyira, hogy odament a gyerekekhez, és hagyta magát, megsimogatni. A gyerekekkel szoros barátságot kötött. Mindig azon az oldalon ment a kerítéshez, ahol kisgyerekek álltak.

Vidáman rázta a fejét, fülét. Mókás bukfenceket produkált a medence kristálytisza vízében.

Különösen ragaszkodott a gondozó szeleburdi kisfiához, Gyurkához. Az ő szavára azonnal ott termett, követte minden lépését, állandóan játszani szeretett volna vele.

Egyik szombaton, nyitás előtt a gondozó még egyszer körbe járt, szokás szerint, hogy minden ajtó csukva van-e, minden állat a helyén van-e, és észrevette, hogy Nyuszi nem nyúlt az ételéhez. Érintetlen volt minden finomság. Tőle ez nagyon szokatlan. Elő sem jött a hűvös kuckójából. Anyja már rég a napon feküdt, nagyokat szusszanva. Mivel a gondozó hiába csalogatta, elment és a fiával tért vissza. Gyurka hívására kiballagott ugyan, de lógó fejjel, félig behunyt szemmel.

- A fogával van baj, nézd csak, az egyik oldalon fel van duzzadva a szája - mutatta a gondozó.

- Igen, látom - válaszolt a fiúcska - most mi lesz?

- Szólunk az orvosnak.

Az orvos hamar oda ért. Először tanácstalanok voltak, nem tudták, hogyan lehet Nyuszi fogához hozzáférni. Tanakodtak, mitévők legyenek? Az anyavízilótól nem lehet bemenni. Védené nagyon, talán még kárt is tenne abban, aki hozzányúl a borjához

- Jó lenne, ha eljönne a rendelőig. Ott elaltatom, úgy meg tudom nézni, mi a gond - mondta az orvos.

Friss szénával elterelték az anya figyelmét, addig kis barátja hívogatta a nyitott ajtóból. Sikerült kicsalogatni, úgy, hogy az anyja nem vette észre. Egészen a rendelő előszobájáig ballagott engedelmesen a fiú után. Becsukták mögötte az ajtót, és az következett volna, hogy az orvos szobájába mennek, amikor Nyuszi meglátta a fehérköpenyes férfit, a csukott ajtót, a szokatlan helyet. Úgy gondolta, hogy valami ismeretlen veszély fenyegeti és elfogta a pánik. Mindenképpen bújó

helyet kellett keresnie, berohant a rendelőbe az asztal alá, aminek a lábai között annyi hely volt csak, hogy teljesen beleszorult a dereka. Érezte, hogy valami megragadja körös-körül, tehát innen sürgősen menekülnie kell. Olyan gyorsasággal száguldott tovább, mint egy Forma 1-es verseny asztal. A félrebillent asztról sorba potyogtak le a dolgok. Át akart rohanni a másik szobába, az ajtónál fennakadt. Addig próbálkozott az átjutással, míg az asztal darabokra nem hullott. A másik szoba közepén kettes létra állt, rajta egy fiatalember égőt cserélt. Átszáguldott alatta. Magával rántotta, mert a láncába beleakadt. Repült a létra, repült az ember.

- Ó, ha a mama itt volna, vagy legalább a víz, a kedves, meleg víz, ami mindig menedéket adott - ezt gondolta magában a kis vízipaci, miközben lázasan kutatott valami sötét zug után, ahol meglapulhatna a veszedelem elől, s ezen igyekezetét semmi nem úszta meg épen, ami törékeny volt. A mosdó mellett megérezte a víz illatát. Megtorpant. Felcsillant a remény, hogy megleli a medencét, ahol biztonságban lesz. A mosdókagylóra támasztott fejjel szimatolgatott. Kezdek pattogni a csempék a falon, mert a felfüggesztés nem bírta a súlyt, és kimozdult a helyéről a mosdó. Ez a kis idő elég volt az orvosnak ahhoz, hogy egy altatólövedékkel lecsendesítse a rendelőben dülő, négy lábú tornádót. Szerencsére az altató hamar hatni kezdett. Még pár bizonytalan lépés, elhomályosult tekintet, és a kis víziló elterült a cserepeken.

- No, most feltakarítok ezen az oldalon, és biztonságosan át tudjuk fordítani - mondta az orvos.

Gyurka lelkesen segített, hogy legyen akkora szabad hely, mint Nyuszi tehetetlen teste. Az orvos szakszerűen ellátta a lyukas fogat. Fúrt, szívatott, tömött, csiszolt. Sietnie kellett, nehogy idő előtt felébredjen a „beteg”. Csak a ketrecében térhet magához, nehogy ismét katasztrófa érje a rendelőt, és azokat a bútorokat, amik még egyben maradtak. Bár, ha valaki körülnézett, láthatta, hogy sok mindent nem kellett féltetni már. Hozták a szénaszállító targoncát, arra emelte rá hat markos gondozó a kis vízilóvat. Már a szállítás közben emelgette a fejét, de mindenki nagy megnyugvására, csak a medence mellett tért magához teljesen. Előtte az anyját is elkábították, nehogy megtetézze valami elhamarkodott harapással a bajt.

Gyurkában megrendült a bizalma. Sokáig nem ment oda a kerítéshez, hiába hívogatta régi jó barátja. A kisfiú nagy-nagy türelemmel foglalkozott vele, hogy visszahódítsa. Természetesen csak a kerítésen kívülről. Finom falatokkal kényeztette, becézgette, hosszú nyelvű kaparóval vakargatta a hátát. Mire felnőtt, már majdnem teljesen visszafogadta barátságába a fiút. A széna köteget még most is gyanakvással figyeli, mielőtt nekiáll, hátha ott rejtőzködik benne valami fehéreköpenyes veszedelem.